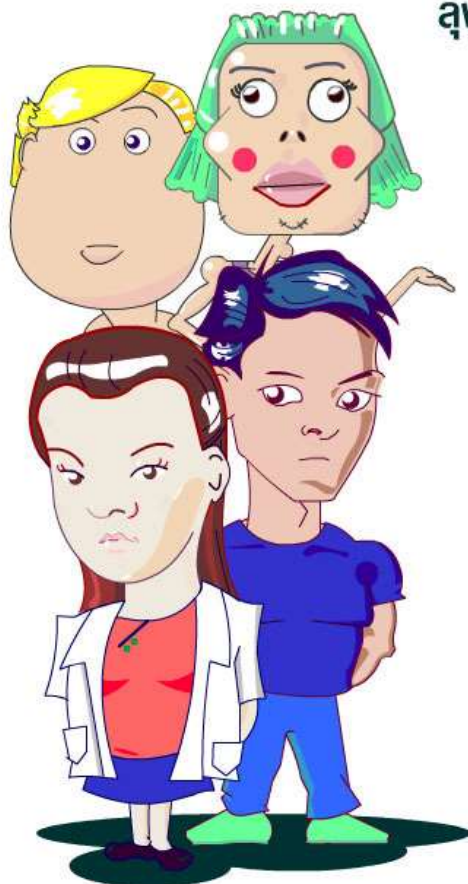

กลืนดอกสัตบรรณ

ลุงแมง

คำนำ

ไม่ว่ายุคสมัยใด ความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาวก็เป็นเรื่องราวได้แทบไม่รู้จบ มีทั้งเรื่องสุขสันต์มีทั้งเรื่องเศร้า

ตราบใดที่คนเรายังมีความสัมพันธ์ระหว่างหนุ่มสาว เพลงรักจะไม่หายไปจากโลก และมีเนื้อใหม่ๆ ออกมาได้เรื่อยๆ ตามยุคสมัย

นิยายรักเรื่องนี้เป็นนิยายรักมนตร์รักเคมีคอนดักเตอร์ เรื่องของหนุ่มสาวในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร เรามีความสัมพันธ์กันได้ด้วย **WIFI** และสื่อโซเชียล

แม้ว่าจะไม่ใช่นิยายน้ำเน่าแต่ก็ส่งกลิ่นฉุนๆ พาเวียนหัวอยู่พอสมควร ใครจะรักใครชอบใครก็ขอให้สมหวังกันทุกคนก็แล้วกัน

สารบัญ

บทที่ 1	1
บทที่ 2	9
บทที่ 3 เสียงในใจของป๋ม	15
บทที่ 4	18
บทที่ 5	23
บทที่ 6 การตัดสินใจที่ยากลำบาก	29
บทที่ 7 แล้วก็พบกันอีก	32
บทที่ 8 การติดต่อ	37
บทที่ 9 Delivery	42
บทที่ 10	50
บทที่ 11 ทัก	59
บทที่ 12 ชื่อดี [†]	66

บทที่ 13 ในที่ลับ	71
บทที่ 15 แข่ง	87
บทที่ 16	96
บทที่ 17	103
บทที่ 18	109
บทที่ 19	112
บทที่ 20	118
บทที่ 21	127
บทที่ 22	132
บทที่ 23	137
บทที่ 24	145
บทที่ 25	149
บทที่ 26	154

บทที่ 27	159
บทที่ 28	169
บทที่ 29	172

กลืนดอกกล้วยไม้ 1

ในศูนย์การค้าสยามช่วงบ่ายสองของวันเสาร์
ชายหนุ่มรูปร่างสันตติคุณคล้านัยตากลมโต รับถุงใส่
กล่องนาฬิกาจากพนักงานขาย เขาหันไปยิ้มซึ่งๆ
ให้กับสาวร่างเตี้ยท้วมใบหน้าสวยหวานอย่างซาบซึ้ง

“ขอบใจด้วยมากเลยนะ ไม่น่าจะต้องลำบาก
อะไรขนาดนี้”

สาวหน้าหวานร่างเตี้ยท้วมในชุดชาลันเสื้อ
แขนกุดส่งสายตาหวานซึ่ง กระพริบตาถี่

“หืมมม แหม ไม่เป็นไร นิดหน่อยจะ ดีช่วยเรา
มากเลยเรื่องรีสอร์ตใหม่ นาฬิกานี้แค่หกพันเอง ที่ดี
ดูให้เราประหยัดค่ารีโนเวทไปได้เป็นแสน ดีทำงานดี
มากเลย เราชอบ” ว่าแล้วก็กระพริบตาถี่ เติมความ
หยาดยิ้มเข้าไปในรอยยิ้มและสายตาเพิ่มเข้าไปอีก
เกือบลิตร

ชายร่างสันทนต์หน้ายู่ง ขมวดคิ้วย่น ใจสัน
ระทึก

“อย่ามองเราด้วยสายตาแบบน่านนนน”

สาวหน้าหวานร่างท้วมเพิ่มความหวานเข้าไป
อีกสามลิตร

“มองอย่างนี้นะเหรออ” เธอเอียงคอ ทำหน้า
น่ารัก

ตีเล็กลัก “ไปกันเถอะ เงินเค้าจะแย่” แล้วก็คว้ามือ
ตุ้ยเดินก้มหน้าหลบสายตาพนักงานขายที่พากันอม
ยิ้มมอง ทั้งคู่เดินไปทางประตูทางออกจาก
ศูนย์การค้าเพื่อที่จะออกไปยังสถานีรถไฟฟ้า

...

อีกมุมหนึ่ง ที่มุมรองเท้า

“คุณนี่เป็นไง” ชายรูปร่างผอมล่ำกั้นแขนลาย
 พร้อยใส่แว่นตาดำไว้ผมยาวจรดต้นคอหิบบัดชู
 ราคาแพงขึ้นมาให้หญิงสาวอีกคนหนึ่งดู เธอไว้ผม
 ยาวติดกับเรียบร้อยแต่งตัวในชุดเสื้อลายลูกไม้
 กระโปรงจีบรอบเหมือนคุณครู ชายหนุ่มยกธงเท้า
 ขึ้นเทียบกับใบหน้าของเธอแบบหยอกๆ “เข้ากับ
 หน้าเธอมาก” สาวในชุดครุฑหัวเราะเขินๆ เล็กน้อย
 บัดธงเท้าออกไป “แหมแพงอะ แต่ก็สวยมากเลย”

“ป๋มเอามั้ยหละ ได้งานในโรงพยาบาลแล้วไม่ใช่
 เหรอ รองเท้าคู่เก่าก็พังจนไม่รู้จะซ่อมยังงี้ ก็จะได้
 ใส่คูใหม่ไปทำงาน”

“เกรงใจดอนหนะ รองเท้าสวยมาก แต่ก็แพง
 มากด้วย เกรงใจตาย” หญิงสาวในชุดครุฑหน้าแดง
 เล็กน้อย นัยน์ตาเฉลียวฉลาดของเธอมองลงไปที่
 รองเท้าเก่าจนนิ้วเท้าเกือบโผล่ออกมา บอกอย่าง
 ชัดเจนว่าเธอคู่นี้แหละ และดอนก็รู้ความหมาย

“ไม่เป็นไร” คำยืนยันทำให้พนักงานขายแล้วก็
ล้วงกระเป๋าสตางค์

“กว่าจะนัดมาเดินเที่ยวกันได้นี่ลำบากแทบตาย”
ดอนถือกระเป๋าสตางค์แล้วหันไปมองหน้าปุ่ม
ใบหน้าของเธอเรียวยาว รูปไข่ นัยน์ตาเล็กเฉลียว
ฉลาด จมูกกลม ไม่มีดั้ง แต่ผิวพรรณผุดผาดผ่องใส
แบบคนมีเลือดฝาดดี ถึงเธอจะหน้าจืด แต่ถ้ามอง
ให้ลึกๆ แล้วจะรู้ว่าเธอน่ารักไม่ใช่น้อยเลย

“ใช่ ทั้งคอร์สเวิร์คทั้งการบ้าน พบอาจารย์ที่
ปรึกษาวิ่งหัวหมุนเลย ได้มาเดินเที่ยวซื้อของกินข้าว
กันมันก็ดี” ปุ่มยิ้มสบายใจ...

...

หญิงร่างท้วมในชุดกางเกงขาสั้นเสื้อแขนกุด
กับชายรูปร่างสันทัดตากลมโตเดินไปที่ประตูทางขึ้น
รถไฟฟ้าจากทางฝั่งขวามือ ชายร่างผอมกับสาว

หน้าจี้ดูรูปร่างเพียวเดินออกมาจากทางฝั่งซ้าย ทั้งสองคู่มาสบตามองหน้ากันตรงประตูทางออกไปสถานีรถไฟ

ตุ้ย หญิงหน้าหวานร่างท้วมหันมองไปเห็นชายร่างผอมสลักแขนลาย เธอนัยน์ตาลุกวาวขึ้นโดยไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ฟาดถุงใส่ของเข้าใส่หญิงสาวในชุดคุณครูแล้วเข้าไปปลักอกชายรูปร่างผอมแห่งพร้อมกับตวาดลั่น

“อีนี้ใคร!”

“ว้าย!” สาวหน้าจี้ดูรูปร่างสูงเพียวร้องลั่นกระโดดออกห่าง ทุกคนตกใจ เมื่อตั้งสติได้ ชายรูปร่างผอมมองไปที่ที่ถือถุงใส่นาฬิกาอยู่ ชี้น้ำตึก “มึงเป็นใคร! มายุ่งอะไรกับเมียกู” ไม่ชี้เปล่า เดินกรากเข้าหาตีอย่างม่งร้าย ตุ้ย สาวร่างท้วม เข้าไป

คุณมือชายร่างผอม เล็บจิกเข้าไปในเนื้อ “อ้อ ที่มึง
บอกไปญี่ปุ่นแล้วหายหัวไปนี่มากับอีนี่ไหม้ย”

ตุ้ยและชายร่างผอมเย้ยยุดคุณกระซอกต่อว่า
ด่าทอกันหน้าประตู ข้าวของปลิวว่อนกระจัด
กระจาย ชายร่างสันทัดตาโตกับหญิงสาวในชุด
คุณครูตีหน้าเหวอ ทั้งคู่ยืนอึ้งอัมมองหญิงชายทั้งคู่
ทะเลาะด้วยความสับสน พอได้สติหญิงสาวท่าทาง
เรียบร้อยคุณมือชายหนุ่มรูปร่างสันทัดรีบเดินผ่าน
ออกประตูหลบหลีกไปตามฝูงชนที่มองดูอย่าง
ตระหนก

ชายหญิงที่ทะเลาะกันคู่ดูจะไม่สนใจอะไร
ทั้งสิ้น ตั้งหน้าทะเลาะกันลูกเดียว ชายร่างสันทัด
กับหญิงสาวหน้าจืดหลุดห่างออกมาไกลพอสมควร

“ดูท่าทางเรื่องจะไม่จบง่าย ๆ” หญิงสาวกระซิบ
บอกชายหนุ่ม ทั้งคู่มองหน้ากันแล้วรีบเดินหลบหนี
ออกไปพร้อมกัน ทั้งเรื่องวุ่นวายเอาไว้ด้านหลัง

ที่เชิงบันไดสถานีรถไฟฟ้า ทั้งคู่ลงไปหอบแฮกกันอยู่ริมถนน มองขึ้นไปยังประตูทางออกที่ทั้งคู่ผ่านออกมา หอบเหนื่อย แล้วก็มองหน้ากันเล็กน้อย ชายหนุ่มขมวดคิ๋มมองหน้าหญิงสาว

“หนีออกมาทำไม”

“คุณก็ดูสิ ทำข้าวของเค้าพังและขนาดนั้นถ้าเค้ารู้ว่ามากับเราคงโดนค่าเสียหายยับแน่” ทั้งคู่สบตากันด้วยความกังวล หญิงสาวเดินเผ่นออกตามถนนไปทางตะวันตก ชายหนุ่มก็ออกตัวไปทางตะวันตกเช่นเดียวกัน ทั้งคู่ก็เดินกึ่งวิ่งผลัดกันนำผลัดกันตามจนชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาว

“คุณเดินตามผมมาทำไม”

“คุณสิ เดินตามฉันมาทำไม”

“ก็ผมจะไปขึ้นรถเมล์ป้ายหน้า”

“ชั้นจะเดินอ้อมไปอีก ชั้นจะขึ้นรถไฟฟ้ากลับหอ แต่กลับไปขึ้นสถานีนั่นไม่ได้” ทั้งคู่ไม่มองหน้ากันจนเดินไปจนถึงป้ายรถเมล์ นั่งพัก แล้วก็มองหน้ากัน อย่าง งงๆ จนตั่งสติสตังค์กันขึ้นมาได้

“คุณขึ้นรถเมล์ไปไม่ได้เหรอ ผมว่าถ้าขึ้นรถไฟฟ้าเดียวกันจะไปเจอสองคนนั้นอีก” ตีบอก

“เอ่อ ไม่เป็นไร ชั้นอ้อมเซ็นทรัลเวิร์ลไปก็ได้ ไกลหน่อย ไปขึ้นที่ราชเทวี”

นัยน์ตาโตรูปกว้างของตีมองใบหน้าจืดๆ จมูกกลมๆ ของสาวในชุดครุ สบตา กับนัยน์ตา เฉลียวฉลาดของเธอ แล้วก็ถอนใจ “แ่นะ มาเจอ ยังงี้” นัยน์ตาเฉลียวฉลาดมองกลับมาสบตา กับตี ด้วยความรู้สึกอ่อนใจพอกัน “นั่นสิ ไซ่ อะไรกันเนี่ย”